

Jag äls-ka- dig. Om än så lågt och ring-a Det är dock kärt för mig.

90. En döende yngling i främmande land.

C. W. — J. A. H.

J. A. Hultman.

1. I fe-ber-het läng-tan hans ö-ga Mot avlägsna hembygden såg;
 2. Ack, om jag blott hin-ner till kusten, Där svalkande böl-jor-na slå,
 3. Men fe-bern sig by-ter i yr-sel: Han ser då en skö-na-re strand
 4. Den stranden vi glöm-ma så of-ta I jord-li-vets jäk-tande strid;

Men e-mellan honom och hemmet Det blå-nan-de världsha-vet låg.
 Nog skall jag få kraf-ter-na å-ter Och fe-bern skall läm-na mig då.
 Vars li-ke han aldrig har skådat Här ne-re i främmande land.
 Men un-derbart nä-a den var oss I barn-domens lyck-li-ga tid.

5. Framför sig han skådar den stranden 7. Och hur det än stormar och brusar
 Men också ett brusande hav;
 Och förrän han hinner däröver Och vågorna gå i hans själ,
 Han fruktar att finna sin grav. Han känner att striden är ändad
 Och allt uti Herren är väl.
6. Då ser han en farkost sig närma, 8. Och slutligen brister hans öga,
 En ängel den för med sin hand; Han går till den eviga frid,
 Han tager den arme i båten Den Herren skall giva de sina
 Och styr mot den ljuvliga strand, Som kämpat i honom sin strid.